

PREŠERNOVO

GLEDALIŠČE

V K R A N J U

Gledališki list

SEZONA
1947 - 1948

7

LOPE DE VEGA — JOŽA VOVK
PREBRISANA NORICA

Naše obiskovalce obveščamo, da je v redu A še 132 parternih in 37 balkonskih sedežev prostih, v redu B 159 parternih in 43 balkonskih, v red C pa se sprejemajo še prijave.

•

Pisarna posluje vsak delavnik od 9. do 12. in od 15. do 19. ure ter ob nedeljah od 9. do 12. ure. Telefon št. 355.

•

Abonente in ostale naše obiskovalce prosimo, da abonirane in rezervirane vstopnice dvignejo najkasneje na dan predstave do 12. ure. Vstopnice lahko rezervirate tudi telefonično.

*

Vse aktivne in podporne člane obveščamo, da se članarina plačuje pri dnevni blagajni, kjer se oddajo tudi legitimacije v svrhu potrdila.

•

Vse podeželske odre obveščamo, da izposoja dramska knjižnica Preš. gledališča v Kranju vsa dramska dela po en izvod v svrhu prepisa za dobo enega meseca. Kavcija za vsak izvod znaša 200.— din, izposojnina 30.— din.

•

Obiskovalce opozarjamo na objave našega repertoarja v dnevnem časopisju — „Slov. poročevalcu“ in „Ljudski pravici“. Istočasno obveščamo, da bodo naši plakati do nadaljnjega tiskani samo na belem papirju.

•

Gostovanja

Dne 30. maja je gostovalo na našem odru „Sindikavno gledališče“ z Jesenic z igro znanega mladega sovjetskega pisatelja in dramatika K. Simonova „Rusko vprašanje“. Delo, ki je bilo bogato inscenirano in dobro zaigrano, je doseglo tudi pri naši publikli velik odziv. Gostovanja jesenškega gledališča v našem mestu so nam vedno draga in pričakujemo, da nas v prihodnji sezoni ponovno obišejo.

GLEDALIŠKI LIST

PREŠERNOVEGA GLEDALIŠČA V KRANJU

1947—1948 ★ ŠTEV. 7

LOPE DE VEGA - JOŽA VOVK

„Prebrisana norica“

Premiera

2. julija 1948

Lope de Vega in njegova doba

Konec petnajstega in šestnajsto stoletje pozna zgodovina pod označbo doba velikih odkritij. Številni morjeplovci so se podajali na majhnih jadrnicah v vse večje daljave. Krištof Kolumb je iskal zapadno pot v Indijo in spotoma odkril Novi svet, Ameriko, Magellan je s štirimi barkami odplul iz Španije proti zapadu in se vrnil od vzhoda ter tako dokazal, da je zemlja res okrogla. Tako so nas učili svojčas v šolah, nihče pa ni povedal, kaj je sprožilo ta naval raziskovalnih odprav? Zakaj je iskal Kolumb zapadno pot v Indijo, ki leži na vzhodu, zakaj je Magellan obplul svet? Da znanstveno dognanje o zemeljski obliki potrdi s praktičnim dokazom? Da bi fevdalni španski monarhi in „sveta“ inkvizicija podpirali znanost, ko vemo, da je bila vsaka najskromnejša svobodna misel sežgana v plamenu grmad, ki jih je prižigala po Španiji katoliška cerkev? Vzrok, ki je gnal vse te velike pustolovce preko brezbrežnih oceanov, mora biti drug in je bil drug. Silno majhen, navidez smešno malenkosten vzrok: drobno poprovo zrnce.

Evropa je jedla v tej dobi zelo enolično hrano. Še ni poznala krompirja, koruze, paradižnika, ne kave in ne čaja. Če pa si v plehko vsakdanjo jed vrgel le ščepec popra, malo cimeta ali kanček muškatovega cveta, je želoдец odkril nov svet. Indijske začimbe so postale blago, po katerem je bilo veliko povpraševanja. Samo drage so bile, vedno dražje. Na zlatarskih tehtnicah in pri zaprtih oknih so tehtali cimet ali kafro, poper se je odtehtal s srebrom, s poprom si lahko kupil posestvo, odštel doto, poper je bil podlaga državnim valutam. Saj je bila pot, ki jo je napravilo poprovo zrnce, potem ko je bilo ubrano na zelenem grmiču nekje v malajskem arhipelagu, prava odisejada. Mesece in mesece je trajalo, preden je na majhnih jadrnicah prebrodilo Indijski ocean, mesece, da je na kamelini grbi preko arabske puščave dospelo v palestinsko ali egipčansko pristanišče, prebilo je morske in peščene vi-

harje in šlo skozi deset in deset rok in vsak par rok je pri tem dobro zaslužil. Prav na kraju poti pa so sedeli najhujši pajki, egiptski in sirijski sultani, ki so od evropskih trgovcev terjali ogromne izvozne carine za tako zaželeno blago. V mozgu porajajočega se kapitalizma se je spočela misel, ki ga obvlada še danes, le da danes v palestinska pristanišča ne pritekajo indijske začimbe in dišave, temveč bolj neblago dišeče tekoče zlato — nafta. V čigave ladje se bo stekala ta nafta, zato koljejo danes Arabci in Egipčani Jude in zato, da bi ladje Benečanov in drugih svetovnih trgovcev vkrcavale nezacarinjen poper, je bila Evropa svoje križarske vojne. Blokade Rdečega morja, ki jo je držal islam, pa prva evropska vojaška koalicija pod vodstvom rimskih papežev ni mogla razbiti. Svetovna trgovina je pričela iskati drugo pot do poceni popra, do ogromnih dobičkov trgovanja s tem blagom. To je zapadna pot v Indijo, ki so jo iskali španski in portugalski morjeplovci. Odkrili so pot okoli Afrike, toda izkazala se je za neprikladno. Magellan je odkril zapadno pot okoli Amerike, ki pa je bila še neprikladnejša. Od štirih ladij se je vrnila po triletnem potovanju le ena — najmanjša. Od dvestopetinsedestih mož odprave so jih dvesto požrla daljna morja. Izplačala pa se je odprava vendar le. Vrednost tovora dišav in začimb, ki jih je pripeljala edina preostala barka, je visoko preseгла vse izdatke odprave. Dvesto izgubljenih življenj seveda v izdatkih ni všteti.

Odkritje pomorske poti v Indijo, še bolj pa odkritje Amerike je Španijo in Portugalsko silno obogatilo. Amerika je dajala blago, dragocenejše od popra — suho zlato. Zlato in srebro, ki so ga s suženjskim delom pridobivali ameriški domačini Indijanci, sta obogatela le velike fevdalce in okrepila fevdalne oderuhe v Španiji. Ljudstvo od vsega tega ni imelo nič, živelo je v strahoviti revščini in trepetalo pred inkvizicijo. Množica malih plemičev, španskih hidalgov, je prav tako otepala revščino in donkihotsko iskala „junaških dejanj“, kajti vojna prinaša udeležencem plen. In med to ubožano, plena željno plemiško množico se je tačas drenjal tudi Lope de Vega.

Lope de Vega (1562—1635) je ena najosupljivejših osebnosti svetovne literature. V svojem življenju je poizkušal vse. Bil je študent, pa je obesil študije na klin ter prešel v zlatarsko obrt. Delal je po raznih španskih mestih, nato pa se je vdinjal kot vojak v špansko vojno mornarico ter se kot toliko drugih na ladjah Armade v nešteti pustolovščinah zaman pehal za srečo, dokler ni navsezadnje prijadral v potujočo igralsko družino. Postal je, kot kasneje Shakespeare in Moliere, dramski pisec te družine. Tu nas, še bolj kot njegovo življenje, osupne

njegova ustvarjalna sila, saj je napisal preko tisočpetsto dram in komedij. Široka razgledanost, neštevilne ljubezenske dogodivščine, globoko poznavanje sveta in ljudi, združeno z izrednim pesniškim darom, vse to je pripomoglo, da ga prah časa ni prekril. Poleg Shakespeare-ja in Moliera so mnoga njegova dela še danes na železnem repertoarju svetovnih gledališč.

Od njegovih dram je najbolj znana **Fuente Ovejuna** (Upor na vasi), v kateri riše siromašno špansko vas, ki se dvigne v upor proti nasilju soldateske. Dramo Fuente Ovejuna je z izrednim uspehom odigralo med državljansko vojno l. 1919. kijevsko gledališče. Mnogo igrajo tudi dramo „Seviljska zvezda“. Izmed komedij so najbolj poznane „Zvita Suzana“, „Kaj nam prihaja in hišo“, „Če bi bile žene slepe“, „Nepoznana ljubica“ in „Prebrisana norica“, ki jo kot prvo Lope de Vegovo delo v slovenščini uprizarja Prešernovo gledališče. -iž

Alenki Svetelovi za dobrodošlico

Pri nocojšnji predstavi sodeluje kot gostja ena izmed najboljših nadarjenih mladih igralk ljubljanske Drame.

Njena ljubezniva pripravljenost sodelovanja na provincialnem odru in uslužna gesta ravnatelja ljubljanskega Narodnega gledališča tovariša Slavka Jana, ki je gostovanje omogočil, sta dejstvi, ki ju je treba še posebej osvetliti in podčrtati.

Veliko centralno gledališče podaja roko malemu nepoklicnemu gledališču! Sokovi iz srca gredo na periferijo! Ljubljansko gledališče bodi ne le vrh ampak toplo srce, skrbna matica vseh malih odrov. Zato se iskreno zahvaljujemo za prijazno podano roko.

Alenki pa želimo iz vsega srca, da bi se dobro počutila na deskah našega odra in da bi jo mogli pozdraviti še večkrat v naši sredi. Č. Z.

Pot do zločina

Dne 23. aprila t. l. so gostovali v našem gledališču ljubljanski igralci s Kranjčevo dramo „Pot do zločina“. Priredili so dve predstavi; popoldansko za dijaštvo kranjskih šol, večerno za ostalo publiko.

Zavzeti smo gledali in poslušali izvrstno igro izkušenih poklicnih igralcev in prekrasno realistično sceno. Vzoren odrski jezik, tempo igre, mimika — to je bila šola za nas! Globina drame, analiza socialnih razmer naše vasi, zle posledice kulške samopašnosti — vse, vse je našlo pot do naših src.

Hvaležni smo ljubljanskemu gledališču za to gostovanje. Na svidenje še kdaj! Č. Z.

Prva slovenska uprizoritev španskega klasika
Lope de Vega

PREBRISANA NORICA

Prepesnil: Joža Vovk

Vesela igra z glasbo in dejanjih (6 slikah)

Režija: Peter Malec

Octavio, plemič . . .	Vajt Jela
Nisa, } njegovih hčerk	Hlebce-Majcen Angelca
Finea, }	SVETEL ALENKA
Miseno, njegov prijatelj	Reš Nace
Liseo, Finein zaročenec	Štiglic Lado
Laurencio, } Nisini	Trefalt Franek
Duardo, } snubci	Mayr Metod
Feniso, }	Valencič Mitja

Turin, Liseov sluga . .	Trefalt France
Pedro, Laurenciev sluga	Eržen Tone
Clara, hišna } v Octavijevi	Mali Karmen
Celia, kuharica } hiši	Reš Jelka
Leandro, študent . . .	Malec Peter
Učitelj	Jurjec Franc
Plesni mojster	Adamič Zvonko
Sluga	Vertovšek Milan

U naslovni vlogi gostuje Svetel Lenka, članica ljubljanske drame

Kraj dogajanja: Illescas in Madrid — Čas: okrog leta 1600

Med posameznimi dejanji mine približno mesec dni —

Scenski osnutek: ing. arh. V. Molka

Daljša partitura 4. sliki

Scenska glasba: V. Fabiani

Dne 5. maja je bil v „Ljudski pravici“ pod naslovom „Prešernovo gledališče v Kranju“ priobčen sledeči članek:

Leta 1945. so ustanovili v Kranju Prešernovo gledališče, v katerega so se vključili igralci iz Narodne čitalnice, Ljudskega in Cankarjevega odra. Do sedaj so uprizorili 24 dramskih del z 225 predstavami. Kljub številnim predstavam pa Prešernovo gledališče doslej ni izpolnjevalo svojih ljudsko prosvetnih nalog. Na sporedu so imeli razne komedije in drame, s katerimi našemu delovnemu človeku niso mnogo ustregli. Tudi vodstvo gledališča še do danes ni na jasnem, kakšen je cilj in smoter ljudskih gledališč. Igralci pa so še vedno v nekakšnem izživljanju kot da so še v pretekli dobi. Primer takega izživljanja in trenja se kaže v nesmotrni izbiri iger.

Dovolj dobrih dram in iger ima naša ter ostala slovanška literatura, zlasti sovjetska. Prešernovo gledališče pa še do danes ni igralo nobenega dela Gorkega, Krleža, Linharta in M. Kranjca. Tudi do danes še niso uprizorili niti ene igre iz naše narodno osvobodilne borbe. Z nepravilno izbiro iger skušajo prikazovati, kot da se v našem življenju ni ničesar spremenilo. Gledališka umetnost pa mora biti last delovnega ljudstva, zato se morajo tudi igralci Prešernovega gledališča bolj približati ljudstvu. M.

Nekaj misli o gornjem članku:

„Prešernovo gledališče, ki se je rodilo takoj po Osvoboditvi na razvalinah, katere nam je zapustil za seboj okupator, iz ljubezni in veselja igralcev do gledališkega dela, ima za seboj tri leta trdega dela. Koliko samoodpovedi, žrtev, nesebičnega truda in dragocenega časa na vajah v gledališču kakor pri učenju vlog doma, je bilo žrtvovanega in položenega v to trdo delo, vedó povedati samo igralci našega gledališča, ki so ves ta čas dejansko delali in pomagali ustvarjati umetniško raven našega gledališča.

O našem gledališču se dosedaj javno še ni pisalo. Tov. M. je napisal v „Ljudski Pravici“ o „Prešernovem gledališču“ članek, na katerega hočemo samo z dejstvi odgovoriti! (Čudno se nam pa zdi, da je napisal o triletnem delovanju našega gledališča človek, ki je v Kranju komaj par mesecev in ki je videl v našem gledališču vsega skupaj le dve predstavi in so mu tukajšnje razmere povsem neznane?!)

Torej dejstva: Tov. M. pravi, da smo v téku treh let (do 30. aprila 1948 odigrali 24 premijer z 225 predstavami. Drži! Drži pa tudi, da je naše gledališče edino med vsemi sloven-

skimi diletanskimi gledališči, ki se more ponašati s tako visokim številom premijer kakor predstav. Da pa je tudi umetniški nivo naših predstav na zavidanja vredni višini, dokazujejo kritične izjave gledaliških strokovnjakov, ki so si ogledali tekom let naše predstave. Tov. M. se spotakne ob „nemosotni“ izbiri iger! Resnici na ljubo: Od teh 24 dramskih del je **11 slovenskih** (Cankar (3), Župančič, Kreft, Finžgar, Golia (2), Jurčič-Klemenčič, Golar, Bidovčeva), štiri srbohrvaška (Nušič (3), Car Emin), dve slovanski (Škvarkin, Čapek) — torej: 17 dramskih del iz domače in ostale slovanske literature: ostalih sedem del je tujega izvora in še te so bile igrane v prvi sezoni, ko je bilo še težko z izbiro iger. Dvoje slovanskih del (1 hrvaško in 1 rusko), ki smo jih imeli že v študiju, smo morali opustiti, ker nismo mogli dobiti zanje na posodo potrebnih kostumov.

Tov. M. nam s široko gesto svetuje imena kakor so Gorki, Čehov, Krleža. Tudi mi poznamo dobro ta imena, in prav zato, ker jih **dobro** poznamo in ker se zavedamo, da smo zaenkrat samo še skromno amatersko gledališče in da so dela teh genialnih dramatikov trd oreh celo za prvovrstna poklicna gledališča, imamo spoštovanje do njih. Ko bomo pa postali poklicno gledališče, se bomo lotili tudi teh del.

Linhartovega „Matička“ so igrali pred dobrim letom dni v našem gledališču dijaki tukajšnje gimnazije in bi nikakor ne kazalo uprizoriti ga takoj za njimi! Če pa bomo dobili kako novo delo M. Kranjca, ga bomo z veseljem vprizorili. Njegovo edino dramsko delo „Pot do zločina“ je uprizorila pred dnevi v našem gledališču ljubljanska drama, in jo zaenkrat ne moremo uprizoriti, ne glede na to, da delo še ni izšlo v tisku in ga nam je tako nemogoče dobiti v roke.

Nadalje: „Gledališka umetnost mora biti last delovnega ljudstva in se mora bolj približati ljudstvu“, poučuje tov. M. Vsekakor! Tega smo se dobro zavedali mi in se je zavedalo ljudstvo, ko nam je zvrha napolnilo dvorano ob „Beli bolezn“ sedemkrat (3000 obiskovalcev — pred vojno je bilo po naših diletanskih gledaliških odigranih največ dvoje do troje predstav od vsakega novonaštudiranege dela; in teh je bilo v eni sezoni štiri ali pet) — „Kralja na Betajnovi“ (7 predstav) je obiskalo približno 2800 ljudi; istotoliko Nušičevega „Pokojnika“ (7 predstav). Župančičevo „Veroniko Deseniško“ (12 predstav) je videlo nad 5000 ljudi. Finžgarjeva „Razvalina življenja“ beleži 5 predstav (2000 obisk.) — „Vdova Rošlinka“: 6 predstav (2500 obisk.) — „Na straži“: 6 predstav (2500 obisk.) — „Pohujšanje v dolini šentflorjanski“ 8 predstav (nad 3000 obisk.) — „Ujež“: 11 predstav (4500 obisk.) — Kreftovi „Celj-

ski grofje“: 11 predstav (nad 5000 obisk.) — „Žalujoči ostali“: 6 predstav (2500 obisk.) — Jurčičev „Deseti brat“: 15 predstav (preko 8000 obisk.) — „Za narodov blagor“: 5 predstav (2000 obisk.) — „Tuje dete“: 8 predstav (3500 obisk.) — Poleg tega so bile odigrane še domače mladinske igre: „Sneguljčica“: 23 predstav (nad 10.000 obisk.) — „Princeska in pastirček“: 14 predstav (8000 obisk.) — „Bajka o slavcu“ 11 predstav (nad 6000 obisk.) Torej: 11 slovenskih dramskih del je v 117 predstavah posetilo nad 55.000 obiskovalcev in če dodamo še ostala slovenska dela (6 del), dobimo 45 predstav s približno 18.000 obiskovalcev. 162 predstav 17 slovenskih del je obiskalo nad 70 tisoč ljudi, od katerih ne pripada kranjskemu meščanstvu niti ena četrtnina, nad tri četrtine odpade na delavski in kmečki stan. Ostalih 63 predstav od sedmih tujih del je obiskalo približno 20.000 oseb.

Torej dejstva kažejo, da je tudi pri Prešernovem gledališču gledališka umetnost last delovnega ljudstva in da se mu je v polni meri približala!

In če v kratkem še enkrat pregledamo številke igranih predstav, vidimo, koliko žrtev in udarniške zavesti je bilo položeno v to naporno in brezplačno delo naših igralcev.

Kovarstvo in ljubezen

(Poročilo o vprizoritvi)

S to predstavo nam je režiser Peter Malec pokazal kako je treba zaigrati dramo. Ves zavzet sem gledal nekatere igralce kako so v tej igri preraščali sami sebe. Do potankosti naštudirana drama je zato žela nesporen uspeh pri naši, kar priznajmo si, sicer tako razvajeni publiki.

Ta stara socialna žaloigra, bo aktualna toliko časa dokler bodo na svetu krivice, kovarstva in predsodki, ki branijo ljubezni ravno pot.

Spominjam se kako veleaktualna je bila ta tragedija med okupacijo, ko jo je Malec uprizoril v blokirani Ljubljani. Takrat je vzbudil stari komornik s svojimi besedami o tisočeri izgnancih, ki so odšli kot „prostovoljci“ v tujino, solze in bes pri vsej publiki, ki je besede razumela kot memento v težkih dneh; aplavz pri odprti sceni je bil kot plaz, ki se je moral utrgati iz globoko užaljenih duš — saj so prav v tistih dneh odhajali dolgi vlaki naših fantov in mož v laška taborišča...

Morda mi je zato tako toplo gledati to staro Schillerjevo dramo, ki se je tudi, četudi pasivno, dotaknila naše borbe za človeško in narodno svobodo. Bal sem se, da je naše malo gledališče ne bo zmoglo.

Tembolj sem bil srečen, ko je šlo in še prav izvrstno. Spet dokaz več, da imamo moči, da imamo voljo — le časa in sredstev nam vedno primanjkuje. Pa se bo verjetno tudi temu dalo odpomoči, ko bo Prešernovo gledališče v prihodnji sezoni deležno toliko gmotne podpore, da bo prešlo v polpoklicni teater, ki se mu ne bo treba neprestano boriti z raznimi težavami.

Da omenim nosilce vlog po vrsti:

Predsednik pl. Walter, ki ga je zaigral tov. Reš je po figuri, glasu in igri ustrezal tako, da si boljšega nismo mogli želeli. Spet je dokazal, da je njegovo področje eruptivna igra in da se v liričnih vlogah že zaradi svojega karakterja ne more prav uveljaviti. Režiserji morajo presneto pretehtati, komu kako vlogo zaupajo. V tem primeru smo videli, kako igralec svojo vlogo izdela in prednaša, če mu „leži“, kot pravimo.

Njegov sin Ferdinand je bil režiser tov. Malec sam. Seveda je dovršeno izvršil svojo nalogo. Omeniti pa je treba, da naš mali oder in mala dvorana ne preneseta njegovega, posebno v ekstazah, premogočnega glasovnega materiala. Tekst je bil zato sem in tja nerazumljiv. — Vendar je bila Malčeva igra posebno v liričnih scenah tako topla in prijetna, da smo bili Malčevega nastopa vsi veseli.

Dvornega maršala je podal tov. Vajt sicer nekoliko karikirano a vendar v skladu s konceptom, ki temu maršalu ne prisoja resnosti in je edina negativna figura igri, ki vzbuja bolj posmeh kot ogorčenje. Seveda je tov. Vajt vlogo po svoji navadi skrbno izklesal in nam prekrasno predstavil tip ostarelega dvornega spletkarja in klepetulje.

Lady Milfordovo je igrala tov. Igličeva naravno in prijetno. Vzbudila je tisto pravo razumevanje po prvotnem obsojanju, kot ga ta vloga zahteva. V tov. Igličevi imamo dognano igralko za vloge zrelih, trpečih žen. Zato ji nikdar več ne smemo dodeljevati vloge kakih praznih ljubimk. Njena igra je bila polna zadrževane grenkobe in užaljenosti, ki jo mora ponosna žena skrivati v samoti in utapljati v solzah.

Tajnika Wurma je podal tov. Mayr. Prav isto zanj, kot sem omenil pri tov. Rešu. Če vloga „leži“, igralec res zaživi in dá iz sebe vse. Lahko bi rekel, da je bila ta vloga od vseh povojnih njegovih vlog, najboljša, ki nam jo je tov. Mayr zaigral. Njegova gracioznost, gladkost in govorna tehnika so prišle v tej vlogi do polne veljave. Čutil sem, kako tudi ostala publika daje priznanje izvrstni Mayrjevi igri.

Knezov komorni sluga je bil tov. Vertovšek. Podal je svojo vlogo pravilno in vzbudil s svojimi znanimi očitki pri lady Milfordovi, globok dojem med publiko, ki se sicer praviloma

vedno nasmehne, kadar se pojavi na odru stari šaljivec. — V tem pa je tudi igralčev uspeh, če s svojo igro publiko zresni, kadar je to potrebno.

Godbenika Millerja je zaigral tov. Grašič mogočno in prepričljivo. V nekaterih scenah, posebno, ko prekipeva od ogorčenja, je bil odličen. Toliko čustev od najbolj divjega besa do očetovske miline more podati le človek, ki so mu vsi registri človeške duše znani in pokorni. Gotovo je čutil pritajen dih publike ob svoji resnično prirodni igri.

Njegova žena je bila v igri tov. Martelančeva. Kljub kratki pripravi je izvrstno uspela s svojo vlogo. Bila je temperamentna starejša gospa, ki se z možem prepira zaradi otroka, a mu oba želita vse sreče, le vsak po drugi poti.

Luizo, njuno hčer, je mladostno sveže zaigrala tov. Cimermanova. Krhka dekliška pojava z melodičnim glasom je prava pridobitev za naš oder. Lirična ljubimka v stilu šekspirjevih Julij in Desdemon je s svojo vitko postavbo bila za to vlogo kot nalašč. Njena igra je bila resnično doživljena. In to je pri mladih gledaliških ljudeh velike, če ne poglobitve važnosti: da dajo vlogi svojo dušo, da se uživajo v usodo svojega junaka, da igrajo s srcem — ne le zunanje. Potem uspeh ne more izostati. — Nam vsem je igra tov. Cimermanove zelo ugajala.

Ostale vloge so bile manj pomembne, a kljub temu dobro odigrane, kar je edino pravilno.

Še par besed o sceni, kostimih, maski in rekvizitih:

Scena je bila nenavadno bogata in dognana. Posebno predsednikova sprejemnica je bila primer, kako se da tudi na malih odrih napraviti monumentalne prizore.

Kostimi so bili docela v stilu, prav tako tudi lasulje in maske. Najbolj je bila v skladu s karakterno vlogo Wurmova maska. V celoti pa je ravno bogastvo kostimov znatno dvignilo estetski uspeh predstave. — Prav tako je bilo vse prav pri rekvizitih, če bi le mali klavir vzbujal resnejši vtis. Morda bi bilo prav, da bi si gledališče oskrbelo točnejšo imitacijo tega glasbila, ki bo v marsikateri starejši igri prišlo za opremo budoarjev in boemskih sob. Malo klavirsko glasbilo mora imeti vitke stružene noge, biti barvano na lesk in bele tipke naj bodo vidne tudi v avditorij, da tako vzbudimo v gledalcih popolnejšo iluzijo.

Ko pregledamo bilanco „Kovarstva in ljubezni“, dobimo visoko aktiven rezultat. S to predstavo ni „Prešernovo gledališče“ zadovoljilo le kranjsko publiko, ampak obiskalo tudi sosednje odre ter tako pokazalo, da je pozitivna postavka v naših kulturno-prosvetnih stremljenjih.

Č. Z.